

An Analysis of the Manifestation and Determinants of the 'Nakai' (Laughter) Sentiment in Silappathikaram

T. Divyabharathi*

Research Scholar, Department of Language, Culture and Society
Faculty of Science and Humanities. SRM Institute of Science and Technology.
Ramapuram, Chennai - 89

Email: divyadivya37890@gmail.com, Mobile: 9629782608

Supervisor :

Dr. V. Nalini**

Assistant Professor, Department of Language, Culture and Society, Faculty of Science and Humanities, SRM Institute of Science and Technology. Ramapuram, Chennai - 89

Email: nalinivl@srmist.edu.in, Mobile: 8012365714

Abstract

Epics are traditionally composed centering on the four fundamental goals of life: Virtue (Aram), Wealth (Porul), Pleasure (Inbam), and Salvation (Veedu). Silappathikaram, considered the foremost among the Five Great Epics, is generally identified as a 'Tragic Drama' or a 'Tragic Epic'. However, the objective of this research paper is to explore how 'Nakai' (Laughter/Humor)—the first among the eight types of sentiments (Meippadu) defined by Tholkappiyar—is manifested in this epic. This paper explains in detail the subtle contributions of the four causal factors of Nakai—namely Mockery (Ellal), Naivety/Youthfulness (Ilamai), Ignorance (Pethamai), and Credulity (Madan)—within the dramatic context and characterization of Silappathikaram. Finally, this study establishes that these elements of humor not only assist in the epic's reflection of holistic human life but specifically serve to uphold the supremacy of Kannagi's blemishless love and the virtue of her chastity (Pattini).

Keywords: *Silappathikaram, Nakai (Laughter), Meippadu (Sentiment), Ellal (Mockery), Ilamai (Youthfulness), Pethamai (Ignorance), Madan (Credulity).*

References:

1. Ilango Adigal. Silappathikaram: Kanaa Thiram Uraitha Kaathai. Lines 71–73.
2. ---. Silappathikaram: Naadukaan Kaathai. Lines 38–43.
3. ---. Silappathikaram: Naadukaan Kaathai. Lines 227–231.
4. Nalluruthiranan. Kalithogai. Poem 61.
5. Natramanan. Agananuru. Poem 243.
6. Tholkappiyar. Tholkappiyam: Porulathikaram, Meippattiyal. Ilampooranan Commentary, Sutra 243.
7. ---. Tholkappiyam: Porulathikaram, Meippattiyal. Ilampooranan Commentary, Page 8.
8. Thiruvalluvar. Thirukkural. Kural 3.
9. ---. Thirukkural. Kural 667.
10. ---. Thirukkural. Kural 1094.

License

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

சிலப்பதிகாரத்தில் நகை என்னும் மெய்ப்பாட்டின் வெளிப்பாடும் அதன் நிலைக்களன்களின் ஆய்வு நோக்கும்

*தி. திவ்யபாரதி

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர். மொழி, பண்பாடு மற்றும் சமுதாயம் - துறை அறிவியல் மற்றும்
மனிதநேயவியல் புலம், எஸ். ஆர். எம் அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பவியல் நிறுவனம்.

இராமாபுரம், சென்னை -89.

**முனைவர் வெ. நளினி

உதவிப்பேராசிரியர், மொழி, பண்பாடு மற்றும் சமுதாயம் - துறை அறிவியல் மற்றும் மனிதநேயவியல்
புலம், எஸ்.ஆர்.எம் அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பவியல் நிறுவனம் .

இராமாபுரம், சென்னை -89.

ஆய்வுச் சுருக்கம் (Abstract)

காப்பியங்கள் பாரம்பரியமாக அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு உறுதிப்பொருள்களை மையமாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்டுள்ளன.¹ ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் முதன்மையானதாகக் கருதப்படும் சிலப்பதிகாரம், 'துன்பியல் நாடகம்' அல்லது 'அவலக் காப்பியம்' என்று பொதுவாக அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது.¹ ஆயினும், இக்காப்பியத்தில் தொல்காப்பியர் வரையறுத்த எண்வகை மெய்ப்பாடுகளில் முதன்மையானதான நகை என்னும் மெய்ப்பாடு எவ்வாறு வெளிப்படுகிறது என்பதை ஆராய்வதே இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும். நகை என்னும் மெய்ப்பாட்டின் நிலைக்களன்களான எள்ளல், இளமை, பேதமை, மடன் என்னும் நான்கு கூறுகள்¹ சிலப்பதிகாரத்தின் நாடகீயச் சூழலிலும் பாத்திரப் படைப்பிலும் பெற்றிருக்கும் நுட்பமான பங்களிப்புகளை இக்கட்டுரை விரிவாக விளக்குகிறது. இறுதியாக, நகைச்சுவையின் கூறுகள் காப்பியத்தின் முழுமையான மனித வாழ்வியல் பிரதிபலிப்பிற்கு உதவுவதுடன், குறிப்பாகக் கண்ணகியின் களங்கமற்ற அன்பு மற்றும் பத்தினித் தன்மையின் உயர்வை நிலைநிறுத்த உதவுகின்றன என்று இவ்வாய்வு நிறுவுகிறது.

திறவுச் சொற்கள்: சிலப்பதிகாரம், நகை, மெய்ப்பாடு, எள்ளல், இளமை, பேதமை, மடன்.¹

1.0 முன்னுரை: காப்பியமும் மெய்ப்பாட்டு ஆய்வும்

1.1 தமிழ் மரபில் காப்பியப் பொருண்மைகளும் சிலப்பதிகாரத்தின் தனித்தன்மையும்

உலகில் தோன்றியுள்ள இலக்கிய வடிவங்களில் காப்பியம் என்பது தனித்துவமான ஒன்றாகும். தமிழ் மரபில் காப்பியங்கள் பொதுவாக அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நான்கு உறுதிப்பொருட்களை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டன.¹ பிற மொழிக் காப்பியங்கள் பெரும்பாலும் மன்னர் குடும்பத்தினரைத் தலைமக்களாகக் கொண்டிருந்த நிலையில், தமிழ் மொழியின் முதல் காப்பியமான சிலப்பதிகாரமானது ஒரு குடிமக்களைத் தலைமையாகக் கொண்ட 'குடிமக்கள் காப்பியமாக'த் திகழ்கின்றது.¹

ஒரு காப்பியம் சாதாரண குடிமக்களின் வாழ்வியலைப் பிரதிபலிக்கும்போது, அது அரசு நீதி, போர் வெற்றிகள் மட்டுமன்றி, மனிதர்கள் அனுபவிக்கும் இன்பம் மற்றும் துன்பம் ஆகிய இரண்டின்

வெளிப்பாடுகளையும் பதிவு செய்தல் கட்டாயமாகிறது. சிலப்பதிகாரம், கோவலன் கண்ணகியின் அவலமான முடிவால், துன்பியலை (அவலம்) மையப்படுத்திய காப்பியம் என அறியப்பட்டாலும் ¹, இது வாழ்வின் முரண்பட்ட உணர்வுகளின் கலவையை உள்ளடக்கியது. இந்த ஆய்வானது, நகை என்னும் மெய்ப்பாட்டின் பங்களிப்பைச் சுட்டி, அதன் இருப்பு காப்பியத்தின் இன்பியல் கூறுகளுக்கும் நாடகீயத் திருப்பங்களுக்கும் இன்றியமையாத பங்களிப்பைச் செய்கிறது என்பதை ஆராய்கிறது.

1.2 மெய்ப்பாட்டு இலக்கணமும் தொல்காப்பியரின் வரையறையும்

மெய்ப்பாடு என்பது ஒருவரின் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளைப் பிறரும் அறியுமாறு உடம்பில் வெளிப்படுத்தும் நிலையாகும்.¹ மனித சமூகத்தில், பேச்சு மொழி தோன்றுவதற்கு முன்னரே, ஆதி மனிதன் தன் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளைப் புலப்படுத்தவும், பிறரின் உள்ளத்துணர்ச்சிகளை அறிந்து, அவற்றைக் கருவியாகக் கொள்ளவும் மெய்ப்பாடுகளைப் பயன்படுத்தினான்.¹ பேச்சு மொழி தோன்றிய பின்னரும், மெய்ப்பாடுகள் உடல் அசைவுகளாலும், முகப் பாவத்தினாலும் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் முக்கியக் கூறுகளாகத் தொடர்ந்தன.¹

தொல்காப்பியர், செய்யுள் இலக்கணத்தை வகுக்கும்போது, செய்யுளில் கருத்துச் செறிவு, அமைப்பு, ஒலிநயம் ஆகியவை மட்டும் போதுமானதல்ல என்றும், அவை மெய்ப்பாட்டினையும் வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்றும் கருதினார்.¹ இதனாலேயே அவர் பொருளதிகாரத்தில் மெய்ப்பாட்டியல் எனத் தனி இயல் அமைத்து, உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டின் இலக்கணத்தை விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.¹

1.3 எண்வகை மெய்ப்பாடுகளின் அமைப்பும் நகையின் முதன்மையும்

தொல்காப்பியர் மெய்ப்பாட்டினை நகை, அழுகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்று எட்டு வகைகளாகப் பகுத்துள்ளார்.¹ இந்த வரிசையில் நகை முதன்மை பெறுகிறது.

Table 1: தொல்காப்பியர் வகைப்படுத்திய எண்வகை மெய்ப்பாடுகள்

எண்	மெய்ப்பாடு (Sentiment)	பொருள் (Meaning)	சுருக்கம் (English Translation)
1	நகை (Nakai)	சிரிப்பு/கேலி	Laughter/Humor
2	அழுகை (Azhukai)	வருத்தம்/துன்பம்	Weeping/Sadness
3	இளிவரல் (Ili Varal)	இழிவு/அருவருப்பு	Contempt/Disgust
4	மருட்கை (Marutkai)	வியப்பு	Wonder/Astonishment
5	அச்சம் (Achcham)	பயம்	Fear
6	பெருமிதம் (Perumitham)	வீரம்/ஆற்றல்	Pride/Heroism
7	வெகுளி (Veguli)	கோபம்	Anger
8	உவகை (Uvakai)	மகிழ்ச்சி	Joy/Delight

உயிரினங்களில், நகைத்து மகிழ்க்கூடிய அறிவைப் பெற்றவன் மனிதன் ஒருவனே.¹ நகைச்சுவையின் சமூக அவசியத்தை வலியுறுத்தும் விதமாக, "வாய்விட்டு சிரித்தால் நோய் விட்டுப்போகும்" என்ற பழமொழி நிலவுகிறது.¹ இது உடல் ஆரோக்கியத்திற்கும் வாழ்வு வளம்பெறவும் சிரிப்பின் அவசியத்தை

உணர்த்துகிறது. மேலும், வள்ளுவர், துன்பம் வரும் காலங்களில் கூடச் சிரித்து, அந்தத் துன்பத்தை வெல்ல வேண்டும் என்ற வாழ்வியல் அறத்தை, "இடுக்கண் வருங்கால் நகுக அதனை / அடுத்தார்வ அஃதொப்ப தில்" [குறள் - 3] என்று அறிவுறுத்துகிறார்.¹

2.0 நகையின் கோட்பாட்டு அடித்தளம் (Theoretical Foundation of Nakai)

2.1 நகையின் நான்கு நிலைக்களன்களின் இலக்கணம்

நகை என்னும் மெய்ப்பாடு நான்கு அடிப்படை நிலைக்களன்களை மையமிட்டுப் பிறக்கிறது. இந்த நான்கு நிலைக்களன்களையும் தொல்காப்பியர் பின்வரும் நூற்பாவில் விளக்குகிறார்:

"எள்ளல் இளமை பேதமை மடனென்று

உள்ளப் பட்ட நகை நான்கென்ப" - 1.1

இந்த நிலைக்களன்கள், நகை பிறக்கும் மூல காரணத்தையும், அதன் தன்மையையும் வரையறுக்கின்றன.

Table 2: நகையின் நான்கு நிலைக்களன்களும் அவற்றின் தன்மையும்

நிலைக்களன் (Component)	இலக்கணம் (Definition - Tamil)	விளக்கம் (Interpretation)
எள்ளல் (Ellal)	பிறரை எள்ளி நகுதல் (கேலி பேசுதல்)	Mockery and Derision (சமூக ஏளனம்) ¹
இளமை (Ilamai)	குழந்தைத் தன்மை	Childlike Innocence or Youthfulness ¹
பேதமை (Pētamai)	அறியாமை (கேட்டதனை உய்த்துணராது உண்மையென நம்புவது)	Ignorance or Folly (Lack of critical reasoning) ¹
மடன் (Maḍan)	அறிந்தும் அறியாதிருத்தல் / பிறர் சொல்வதை எளிதில் நம்புவது	Simplicity/Gullibility (நம்பகத்தன்மை) ¹

நகை (சிரிப்பு) என்பது உணர்வுசார் தீவிரத்தின் அடிப்படையில் இளம்பூரணரால் மேலும் மூன்று வகைகளாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது: முறுவலித்து நகுதல் (புன்னகை), அளவே சிரித்துல் (மிதமான சிரிப்பு), மற்றும் பெருகச் சிரித்தல் (வாய்விட்டுச் சிரித்தல்).¹ இந்த வேறுபாடுகள், எந்தெந்தச் சூழல்களில் எந்த வகையான சிரிப்பு வெளிப்பட வாய்ப்புள்ளது என்பதை உணர்த்துகின்றன.

2.2 நகை தோன்றும் களங்கள் குறித்த சமூக நோக்கு

நகைச்சுவை என்பது சமூகத்தில் நிலவும் 'சீர் குலைந்த' அல்லது 'எதிர்பாராத' தன்மைகளிலிருந்து பிறக்கிறது என்ற தொல்காப்பியரின் கருத்தை இளம்பூரணர் வழி அறிய முடிகிறது. முடவர் செல்லுஞ் செலவின் கண், மடவோர் சொல்லும் சொல்லின் கண், பிதற்றிக் கூறும் பித்தர் கண், சுற்றத்தோரை இகழ்ச்சிக் கண், குழவி கூறும் மழலைக் கண், மெலியோர் கூறும் வலியின் கண், ஒல்லார் மதிக்கும் வனப்பின் கண், கல்லார் கூறுங் கல்வியின் கண் எனச் சமூகத்தில் எதிர்பார்க்கப்படும் இயல்புகளுக்கு மாறான நிகழ்வுகளை அவர் பட்டியலிடுகிறார்.¹ இந்தச் சூழல்கள் நகைச்சுவைக்கு நிலைக்களன்களாக

அமைவதுடன், மெய்ப்பாடுகள் மனிதர்களின் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளைப் பிறர் அறியும் கருவியாகச் செயல்படுவதை மேலும் உறுதிப்படுத்துகிறது.¹

3.0 சிலப்பதிகாரத்தில் நகையின் நிலைக்களன்கள் – உரைநடை ஆய்வு (Textual Analysis of Nakai's Foundations)

சிலப்பதிகாரம் ஒரு துன்பியல் காப்பியமாக அறியப்பட்டாலும், அதில் இடம்பெறும் நகைச்சுவையின் கூறுகள், பாத்திரப் படைப்பின் யதார்த்தத்தையும், நாடகீயத் திருப்புமுனைகளையும் உருவாக்க உதவுகின்றன.

3.1 எள்ளல் (Elīal: சமூக ஏளனம் மற்றும் கேலி)

எள்ளல் என்பது, தான் பிறரை ஏளனம் செய்து மகிழ்வது அல்லது தான் பிறருடைய கேலிக்கு ஆளாதல் என இருவகையாகும்.¹ பிறரை எள்ளி நகைப்பது மனவருத்தத்தையும் உட்பகையையும் உருவாக்கும்.¹

சிலப்பதிகாரத்தில் எள்ளலின் வெளிப்பாடு:

சிலப்பதிகாரத்தின் நாடுகாண் காதையில் 1, கோவலன், கண்ணகி, கவுந்தியடிகள் மூவரும் மதுரையை நோக்கிப் பயணிக்கின்றனர். அவர்கள் ஓய்வெடுக்கும் பூஞ்சோலையில், ஒரு வேசியும் தீயவனும் வந்து, கோவலன் கண்ணகியைப் பார்த்து இகழ்ச்சியாகப் பேசுகின்றனர். அவர்கள், "உடன் வயிற்றோர்கள் ஒருங்குடன் வாழ்க்கை / கடவதும் உண்டோ கற்றறிந்தர் என" என்ற தீமொழிகளைக் கூறி, ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறந்தவர்கள் போலிருக்கும் இவர்கள் கணவன் மனைவி போல் ஒன்று கூடி வாழ்வது அறமா எனக் கேலி பேசுகின்றனர்.¹

இந்த எள்ளல் வெறும் நகைச்சுவையல்ல; இது சமூகச் சீரழிவின் வெளிப்பாடாகும். மதுரைக்குள் நுழையும்போதே கதாநாயகர்கள் எதிர்மறைச் சக்திகளின் தாக்குதலுக்கு ஆளாவது, அங்கு நடக்கவிருக்கும் துயர நிகழ்வுக்கான அறிகுறியாக (நிமித்தம்) அமைகிறது. பிறரின் ஏளனத்திற்கு ஆளான கண்ணகி நடுங்க, ஆத்திரமடைந்த கவுந்தியடிகள், எள்ளியவர்களை நோக்கி, "இவர் என் பூங்கோதையை / முள்ளுடைக் காட்டின் முதுநரி ஆக" எனக் கடுஞ்சாபம் இடுகிறார்.¹ இங்கு எள்ளல், சமூகப் பகைமையை உருவாக்குவதுடன், காப்பியத்தின் விதியைத் தொடங்கிவைக்கும் நாடகீயச் சங்கிலித் தொடர் நிகழ்வுக்குக் காரணமாக அமைகிறது.

இலக்கிய ஒப்பீடாக, திருவள்ளுவர், "உருவுகண்டு எள்ளாமை வேண்டும் உள்பெருந்தோர்க்கு / அச்சாணி அன்னால் உடைத்து" [குறள் 667] என்று எள்ளலின் அறமீறல்களைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.¹ மேலும், கலித்தொகையில், தலைவி பலமுறை ஏளனம் செய்தாலும், தலைவன் "எள்ளி நகினும் உருஉம் இடைஇடைக் / கள்வர் - போல் நோக்கினும் நோக்கும்" [கலித் 61] என்று, தன் குறிக்கோளை நிறைவேற்ற முயல்வதன் மூலம், எள்ளலின் விளைவு சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப மாறுபடும் என்பதையும், சில சூழல்களில் எள்ளல் ஒருவரின் உறுதியை வலுப்படுத்துகிறது என்பதையும் அறிய முடிகிறது.¹

3.2 இளமை (Ilamai: குழந்தைத் தன்மை மற்றும் எளிய மனது)

இளமை என்பது தன் குழந்தைத் தன்மையால் பிறரை நகுதலும், பிறரிளமை கண்டு தான் நகைத்தலும் ஆகும்.¹ இதன் முக்கிய வெளிப்பாடு மழலைச் சொல்லாகும்.

சிலப்பதிகாரத்தில் இளமையின் வெளிப்பாடு:

மதுரை நோக்கி நெடுந்தூரம் நடந்த களைப்பால், கண்ணகி, கோவலனைப் பார்த்து, தன் மென்மையான வாயைத் திறந்து, மதுரையை அடைய இன்னும் எவ்வளவு தூரம் உள்ளது என்பதை மழலைச் சொல்லால் வினவுகிறாள்.¹

"இறும்பொடி நுசப்பொடு இணைந்துழெ வருந்தி

நுறும்பல் கூந்தல் குறும்பல் உயிர்த்து

முதிராக் கிளவியின் முள்ளயிறு இலங்க

மதுரை மூதூர் யாது என வினவ

ஆறு ஐங்காதம் நம்அகல் நாட்டு உம்வர்

நாறு ஐங்கூந்தல் நணித்து என" - 7.1

"முதிராக் கிளவியின்" (முதிராத மழலைச் சொல்லால்) வினவிய கண்ணகியைக் கண்டு கோவலன் நகைக்கிறான்.¹ இங்கு இளமைக் காரணமாக நகை வெளிப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சூழல், கோவலன் கண்ணகியின் மீது கொண்டிருந்த வாஞ்சையையும், அவளது களைப்பைப் போக்கும் பாசத்தையும் உணர்த்துகிறது. இது காப்பியத்தில் துயர நிகழ்வுகளுக்கு முன்பு வரும் இன்பமயமான ஒரு குடும்பத் தருணமாகும்.

காதல் சூழலில் இளமை நகையைப் பற்றி வள்ளுவர், "யான் நோக்கும் காலை நிலன் நோக்கும் நோக்காக்கால் / தான் நோக்கி மெல்ல நகும்" [குறள் 1094] என்று தலைவி நாணத்தால் மெல்லப் புன்னகைக்கும் சூழலைச் சுட்டுகிறார்.¹

3.3 பேதமை (Pētamai: அறியாமை)

பேதமை என்பது அறிய வேண்டியவற்றை அறியாதிருத்தல் அல்லது கேட்டதனைச் சரியாக ஆராயாமல் உண்மையென நம்புதல்.¹

அகநானூற்றுச் சான்று:

பேதமைக்குச் சான்றாக அகநானூற்றுப் பாடல் (243) ஒன்று குறிப்பிடப்படுகிறது.¹ களவு ஒழுக்கத்தில் இருந்த மகளையும் தலைவனையும் ஒன்றாகக் கண்ட தாய், மகளைப் பார்த்து "நல்லை மன்" என்று கூறி, அறியாமையால் (பேதமை) நகைக்கிறாள்.¹ தாயின் இந்தச் செயலைக் கண்ட மகள் நகைப்பதாகச் சூழல் அமைகிறது.

இங்குத் தாயின் செயல் பேதமை என்று மூலத்தில் குறிப்பிடப்பட்டாலும், இலக்கிய ஆய்வுகளின்படி, தாயின் செயல் அறிந்தும் அறியாதது போலத் தன் மகளின் களவு ஒழுக்கத்தைப் பிறர் அறியாதவாறு மறைக்கும் 'மடன்' என்னும் நுட்பத்தின் வெளிப்பாட்டிற்கே அதிகம் ஒத்துள்ளது. எனினும், பேதமை என்பது உலகியல் அறிவின்மையால் எழும் நகையின் பொதுத்தன்மையை விளக்கும் ஒரு கோட்பாட்டு நிலைக்களன் என்பதை இந்தச் சான்று நிறுவுகிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் நேரடிக் காப்பியப் பாத்திரங்களின் அறியாமையால் வரும் நகைச்சுவைக்குப் பிரத்யேகமான பெரிய சான்றுகள் இடம்பெறவில்லை.

3.4 மடன் (Maḍan: எளிதில் நம்புதல் மற்றும் களங்கமின்மை)

மடன் என்பது பிறர் சொல்வதை ஆராய்ந்து பார்க்காமல் எளிதில் அப்படியே நம்பிவிடுவதை அல்லது அறிந்தும் அறியாதிருத்தலைக் குறிக்கும்.¹

சிலப்பதிகாரத்தில் மடனின் வெளிப்பாடு:

கண்ணகியை விட்டுப் பிரிந்து சென்ற கோவலன், மீண்டும் அவளிடம் திரும்பி வந்தபோது, அவள் அவனை வெறுக்காமல் மிகுந்த அன்புடன் வரவேற்கிறாள். தன் தவறுக்காக வருந்தும் கோவலனிடம், "நலம் கேழ் முறுவல் நகைமுகம் காட்டி / சிலம்புஉள கொண்மின் என்சசேயிழை கேள்இச்..." என்று கூறி, தன் கால் சிலம்பை விற்றுப் பிழைக்கலாம் என்ற அவனது திட்டத்தை முகம் மலர்ந்து (நகைமுகம் காட்டி) ஏற்றுக் கொள்கிறாள்.¹

கண்ணகியின் இந்தச் செயல், உலகியல் கணக்கு வழக்குகளை ஆராயாமல், கணவன் சொன்னதை அப்படியே நம்பும் தன்மையைக் குறிப்பதால், இலக்கணப்படி இது மடன் என்னும் நிலைக்களனைச் சார்ந்தது. எனினும், கண்ணகியின் சூழலில், இந்த மடன் என்பது அவளது களங்கமற்ற நம்பிக்கை மற்றும் அன்பின் உன்னத வெளிப்பாடாகக் கருதப்படுகிறது. அவள் கோவலனை ஐயமின்றிக் கண்மூடித்தனமாக நம்புகிறாள். இந்த 'மடமையான' ஏற்பு, அவளது பத்தினித் தன்மையின் உயர்வை நிலைநிறுத்துவதுடன், காப்பியத்தின் இறுதித் துயர நிகழ்வுக்கு இட்டுச் செல்லும் மிக முக்கியமான திருப்பமாக அமைகிறது.

4.0 அவலக் காப்பியத்தில் நகையின் தத்துவம் மற்றும் பாத்திர வார்ப்பு

4.1 நகைச்சுவை வாழ்வியல் தத்துவம்

சிலப்பதிகாரம் துன்பியலை மையப்படுத்தியிருந்தாலும், நகை என்னும் மெய்ப்பாட்டின் நிலைக்களன்கள், காப்பியம் முழுமையான மனித வாழ்வியல் அனுபவங்களை உள்ளடக்கியது என்பதை உணர்த்துகின்றன. இன்பம் மற்றும் துன்பம் ஆகிய இரண்டையும் எதிர்கொள்ளும் மனிதனுக்குச் சிரிப்பு ஓர் ஆற்றலை வழங்குகிறது. துன்பம் வரும்போதும் நகைக்க வேண்டும் என்ற வள்ளுவரின் அறம்¹, சிரிப்பின் அவசியத்தை ஓர் உணர்ச்சி வெளிப்பாடாக மட்டுமன்றி, ஒரு வாழ்வியல் தத்துவமாகவும் நிலைநிறுத்துகிறது.

4.2 நகையின் நிலைக்களன்கள் மூலம் பாத்திரப் படைப்பு ஆய்வு

நகையின் வெளிப்பாடுகள் பாத்திரங்களின் உளவியலைப் பிரதிபலிப்பதில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன.

Table 3: சிலப்பதிகாரத்தில் நகையின் நிலைக்களன் வெளிப்பாடுகள்

நிலைக்களன் (Component)	சிலப்பதிகாரச் சூழல் (Silappathikaram Context)	பாத்திரத்தின் செயல்பாடு	இலக்கியப் பணி
எள்ளல்	கோவலன், கண்ணகியை வேசியும் தீயவனும் எனனம் செய்தல். ¹	தீமொழி பேசுதல், கேலி செய்தல்	சமூக அறச்சீர்கேட்டையும், காப்பிய விதியின் தொடக்கத்தையும் நிறுவுதல்

நிலைக்களன் (Component)	சிலப்பதிகாரச் சூழல் (Silappathikaram Context)	பாத்திரத்தின் செயல்பாடு	இலக்கியப் பணி
இளமை	கண்ணகி, களைப்பினால் மதுரையின் தூரத்தை மழலை மொழியில் வினவுதல். ¹	மழலைக் கிளவி மூலம் வினவுதல்	கோவலன்-கண்ணகியின் களங்கமற்ற காதலை வெளிப்படுத்துதல்
மடன்	கோவலன் சிலம்பை விற்கும் முடிவை முகம் மலர்ந்து ஏற்று ஆறுதல் கூறுதல். ¹	ஆராயாமல் அன்புடன் முடிவை ஏற்றல்	கண்ணகியின் பத்தினித் தன்மையின் உச்சம், காப்பிய முடிவுக்கு வழிவகுத்தல்

கண்ணகி மற்றும் கோவலன்: கண்ணகியின் இளமை மற்றும் மடன் ஆகிய குணங்கள், அவளை உலகியல் கவலையற்ற தூய்மையான பத்தினிப் பாத்திரமாகச் சித்தரிக்கின்றன. கோவலன் கண்ணகியின் இளமை நகையைக் கண்டு சிரிப்பதன் மூலம், அவனது மனிதநேயமும் மனைவியின் மீதான அலாதி அன்பும் வெளிப்படுகிறது.

சமூக எதிரிகள்: வேசியர் மற்றும் தீயவர் மூலம் வெளிப்படும் எள்ளல், சமூகத்தில் நிலவும் அறமற்ற தன்மையைக் குறிக்கிறது. இந்த எள்ளல், ஒரு சிறிய நகைச்சுவையாக அல்லாமல், கதாநாயகர்கள் அறம் தவறிய சமூகச் சூழலுக்குள் நுழைகிறார்கள் என்பதைக் குறிக்கும் ஓர் எதிர்மறைச் சகுனமாகவும் அமைகிறது.

4.3 நகைமை - அவலம்: முரண்பாட்டின் ஒருங்கிணைப்பு

சிலப்பதிகாரம் துன்பியல் காப்பியம் என்னும் வரையறைக்கு உட்பட்டாலும், நகைச்சுவையின் கூறுகளை அது கொண்டிருப்பதன் மூலம், காப்பியம் மனித வாழ்வியல் அனுபவங்களின் முழுமையைப் பிரதிபலிக்கிறது என்று அறியப்படுகிறது. துன்பியல் நாடகங்கள் கூட, வாழ்வின் இன்பியல் கூறுகளையும் நகைச்சுவைத் தருணங்களையும் பதிவு செய்வதன் மூலம், பாத்திரங்களை யதார்த்தமாக்குகின்றன. மேலும், துயர நிகழ்வுகளுக்கு முன் வரும் இன்ப/நகைச் சூழல்கள், இறுதியில் நேரும் துயரத்தின் வீரியத்தை அதிகரிக்கச் செய்யும் நுட்பமான இலக்கிய உத்தியாகிறது. எனவே, நகை என்னும் மெய்ப்பாடு அவல காப்பியத்தின் ஒருமைப்பாட்டிற்கு அத்தியாவசியமான ஓர் அங்கமாகச் செயல்படுகிறது.

5.0 முடிவுரை (Conclusion)

இவ்வாய்வு, சிலப்பதிகாரத்தின் துன்பியல் களத்தில் கூட, நகை என்னும் மெய்ப்பாட்டின் நான்கு நிலைக்களன்களும் (எள்ளல், இளமை, பேதமை, மடன்) அவற்றின் தத்துவார்த்த மற்றும் இலக்கியப் பங்களிப்பைச் செம்மையாகச் செய்துள்ளன என்பதை உறுதி செய்கிறது.¹

நகையின் வெளிப்பாடுகள் பாத்திரங்களின் உளவியலைப் பிரதிபலிப்பதுடன், காப்பியத்தின் நாடகீயத் திருப்புமுனைகளுக்கும் (எள்ளல்), பாத்திரங்களின் தார்மீகத் தூய்மையை நிறுவுவதற்கும் (மடன், இளமை) உதவுகின்றன. குறிப்பாக, கண்ணகியின் மீதான அன்பின் வெளிப்பாடான மடன் என்னும்

மெய்ப்பாடு, அவளது உன்னதமான பத்தினித் தன்மையைக் களங்கமற்ற நம்பிக்கையின் மூலம் நிறுவுகிறது. இந்த ஆய்வு, தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியல் கோட்பாட்டைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம், சிலப்பதிகாரம் ஒரு முழுமையான வாழ்வியல் பிரதிபலிப்பு என்பதை நிலைநிறுத்துகிறது.

6.0 சான்றாதாரங்கள் (Works Cited – MLA Style)

1. இளங்கோவடிகள். சிலப்பதிகாரம்: கனாத்திறம் உரைத்த காதை. அடிகள் 71–73.
2. ---. சிலப்பதிகாரம்: நாடுகாண் காதை. அடிகள் 38–43.
3. ---. சிலப்பதிகாரம்: நாடுகாண் காதை. அடிகள் 227–231.
4. நல்லுருத்திரனார். கலித்தொகை. பாடல் 61.
5. நற்றாமனார். அகநானூறு. பாடல் 243.
6. தொல்காப்பியர். தொல்காப்பியம்: பொருளதிகாரம், மெய்ப்பாட்டியல். இளம்பூரணர் உரை, நூற்பா 243.
7. ---. தொல்காப்பியம்: பொருளதிகாரம், மெய்ப்பாட்டியல். இளம்பூரணர் உரை, பக்கம் 8.
8. திருவள்ளுவர். திருக்குறள். குறள் 3.
9. ---. திருக்குறள். குறள் 667.
10. ---. திருக்குறள். குறள் 1094. 1